

Drago
Proljeće,

Iako su moje žice zakržljale i raštimate, sluh me još služi, samo me glas izdao, a kako i ne bi kada nepomično već godinama ležim u ovoj napuštenoj i prašnjoj kolibi pokraj rijeke. Već sam izgubila nadu da će me netko pronaći, obrisati prašinu s mene i opet me vratiti u orkestar Proletnih vjesnika, za kojim su uvijek trčala djeca iz mog sela.

Znam da si tu negdje u blizini jer me ujutro probudi cvrkut ptica i žubor nemirne rijeke, te mi tako ostaje tračak nade, poput sunčevih zraka koje se probijaju kroz pukotinu kolibe, da ću izaći na svjetlost dana i zasvirati prvu proljetnu melodiju. Često sanjam kišu i ona me uvijek podsjeti na mladost kada sam putovala po festivalima. Ukrašavali su me svježim ubranim mimozama, a moga violinistu nagrađivali sitnišem i brojnim pohvalama. Sjećam se jedne bolesne djevojčice, koja je danima bespomoćno ležala na postelji i govorila ocu da bi joj jedino milozvučna melodija violine vratila vjeru i nadu u ozdravljenje. Nesretni otac je prešao stotine kilometara da pronađe najboljeg violinistu, kako bi pomogao svojoj kćeri. To je bio jedan od najdirljivijih susreta s ljudima, i to ne običnim, nego najiskrenijim bićem - malenom djevojčicom koja je u svojim svijetlim očima boje morskih dubina zadržavala suze radosnice. Ne mogu zaboraviti ni vesele trenutke moga života, mnogobrojne serenade odsvirane pod prozorima zaljubljenih mladih djevojaka, svatova čija veselja su upotpunjavali moji zvukovi... Čula sam od slučajnih prolaznika da je stigla neka nova vrsta glazbe i da je osvojila svijet. Sve manje se posjećuju koncertne dvorane, sve se manje pleše, igranke više ne postoje, a ulični svirači gotovo su iščezli.

U zadnji čas, kada sam već izgubila posljednju nadu, pojavio se jedan stari ribar koji je u ovoj kolibi tražio izgubljeni pribor za ribolov. Umjesto njega pronašao je mene i kao pravi znalac pažljivo me izvukao ispod zatrpanih stvari, puhnuo prašinu s mog starog tijela, našao u blizini bačeno gudalo, te prevukao njime po opuštenim žicama. Kada je čuo samo tupi jecaj, rekao je: "Evo još jedne moje vršnjakinje!" Potom se nasmiješio poput snalažljivog trgovca i dodao: "Možda će nečemu i poslužiti!" U trenutku sam se uplašila da ću završiti kao neki antikvit ili kao potpala za vatru, međutim starac me pažljivo zamotao u tkaninu i odnio u svoju radionicu. "Imala sam sreću", pomislih. Veseli ribar ne samo da je ribario već je imao i skromnu radionicu za pravljenje čamaca. Tamo mi je zategnuo i naštimao žice, popravio i lakirao gudalo. Na kraju je provjerio zvuk i na moje veliko zadovoljstvo odsvirao jednu od mojih omiljenih kompozicija. U tom trenutku njegovo naborano lice je postalo ljepše, prozračnije i nekako sjetno. Kao da su se u njemu probudile mladalačke emocije. Napokon me je zapakirao u kutiju koju je sam napravio. "Bit će presretan kad ju vidi!", glasno je razmišljao ribar i uputio se u selo. Kada je došao pred trošnu seosku kuću, ispred vrata ga je čekao bosonogi dječak plave kose. Očito mu je to bio unuk, sluteći po snažnom zagrljaju i veselom poviku: „Djede, stigao si!" Dječak je imao samo djeda koji se borio za njih obojicu, nesebičnom ljubavlju i ribolovom koji ih je hranio. Djed je znao za njegovu veliku ljubav - glazbu i snove da nauči svirati. Dječak je često maštao o predivnoj violini, sjajnoj poput dijamanta na toplim zrakama proljetnog sunca. Obično je od zelenih i glatkih travki pravio usne harmonike, a ostale instrumente od drveća iz okolnih šuma svoga zavičaja. On nikada nije imao pravi pravcati instrument, sve do tog dana, kada je njegov stari djed, u želji da razveseli svog unučića, iz kutije izvadio violinu. Bio je tako sretan kada je ugledao taj čudnovati instrument da ga je odmah uzeo u svoje nježne ručice i počeo svirati čarobnu melodiju koju dosad nitko nije čuo. Seoski učitelj je saznao za njegov talent i pomogao mu poslavši ga na privatne sate violine u grad. Njegov trud je urodio plodom na prvom natjecanju

koje mu je donijelo vrijednu nagradu i proslavilo ga među mnogim glazbenicima. Ali slava ga nije napravila oholim i nezahvalnim. U znak zahvalnosti u svom selu je izgradio novu školu koja po njemu danas nosi njegovo ime. Djeda je učinio sretnim nižući uspjeh za uspjehom, Tako da je starac svoje posljednje godine proveo prateći svog unuka.

Tako sam ja, drago Proljeće, promijenivši život jednoga dječaka, nastavila putovati, veseliti ljude i njihova srca ispunjavati ljubavlju. Moja uloga bi bila zanemariva da iz mojih žica nisu izlazile najpoznatije svjetske melodije koje se slušaju i danas. Imena osoba koje su me vratile u život nisu važna, jer je samo važno da svi koji vole glazbu i stare vrijednosti, stvaraju nove melodije koje i njemu i pažljivom slušatelju donose mir u duši, vjeru u ponovno rađanje i vječni život.

Zauvijek tvoja prijateljica,

Violina!